

Na Sibiři je mnoho dosud nevyřešených záhad včetně záhadně malého zalidnění, zvláštních přírodních úkazů, zbytků nevysvětlitelných staveb a událostí. Nyní se zaměříme na **Tunguzský meteorit z roku 1908 a měděné kotly utopené v močálech** v oblasti řek Viljuja a Ojguldach (Kotlové řeky). Jde málo obývanou oblasti střední Sibiře o ploše 100 000 kilometrů čtverečních, která má charakter tajgy a je plná močálů a bažin, se nacházejí se zde zvláštní kulovité útvary, jejichž původ ani smysl nebyl nikdy oficiálně vysvětlen.

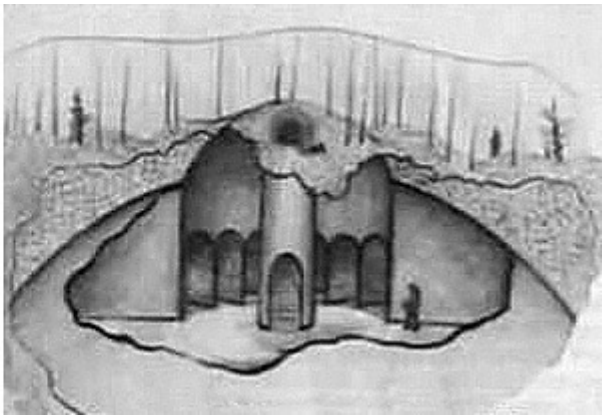
Podle legendy jde o obrovské měděné kotly. Podle dávné legendy **se z jakési kovové trubice, umístěné pod zemí, čas od času uvolňoval obrovský sloup ohně**. V této obří rouře žil Wat Usumu Tong Duurai, který zvedal obří ohnivou kouli. Jméno příšery se zhruba překládá jako: Zlo proniklo do země, ukrylo se v trubce a zničilo vše kolem.

V liduprázdné oblasti kolem této řeky lovci občas nacházeli tyto podivné kovové kupole v barvě mědi, jejichž původ si nedovedli vysvětlit. Byly zanořené do země, často porostlé vegetací nebo pod ní

přímo ukryté. Protože ale poskytovaly vítané přístřeší, v třeskuté zimě zde lidé občas hledali útočiště a přespávali tu. Nezmrzli, ohřáli se – jen jim pak vypadaly vlasy a trpěli různými ošklivými nemocemi. Proto starci zakázali chodit na tato místa, oblast prohlásili za prokletou a nazvali ji Uljuju Čerkěčech, což znamená Údolí smrti.

Fotodokumentace není. Tedy alespoň volně dostupná na internetu. Badatelé, kteří se záhadné kotle vydali hledat, se vraceli s nepořízenou. Na internetu existují jen kresby vytvořené podle popisu těch, kdo tyto objekty na vlastní oči viděli:

Jak tyto objekty souvisí s tunguzskou událostí?

Podle informací od Valerije Uvarova z ruské Akademie národní bezpečnosti, který se spolu se svým týmem oblastí před lety velmi podrobně zabýval, se jedná o nikoli izolované objekty, ale **vždy několik těchto „kotlů" je uspořádáno do kruhu kolem centrální instalace**. Zajímavé je, a to je patrně také příčina skutečnosti, že většina pátracích výprav se z oblasti vrátila s nepořízenou, že **část celé instalace je většinu času zanořená do terénu, takže někteří svědci je patrně viděli v celé kráse, jiní narazili jen na část vrchní kupole, či dokonce jen na pahorek porostlý vegetací**. Zvláštní je, že tyto objekty se vynořují a zanořují.

Divokou teorií je pak i tato, že objekty měly sloužit jako obranný mechanismus, který sestrojila předešlá snad i pozemská civilizace. **Podle některých jsou to právě tyto stavby, které zabránily roku 1908 dopadu meteoritu (Tunguzská katastrofa) na povrch naší planety**, protože ho jednoduše ve ještě ve vzduchu sestřelily. I Jakutové se zmiňují o podivných „ohních“, stoupajících obrovskou rychlostí k obloze. Mohlo by se jednat o jakýsi druh „protivzdušné obrany“.

Mezi údaji, podporujícími teorii jaderného výbuchu lze počítat i 1,5krát zvýšenou radioaktivitu v letokruzích stromů na Sibiři a Aljašce po r. 1908, zvýšený magnetismus půdy

(údajně největší magnetická anomálie na Zemi) či bujný růst vegetace poznamenané značnou mutací, podobně jako na atolu Bikini v Pacifiku, kde Američané odpálili své první vodíkové bomby.

Letokruhy stromů ukazují zrychlený nárůst dřevní hmoty v létech po katastrofě a co je zajímavé, vrstva z r. 1909 obsahuje zvýšené množství radioaktivity. Přičemž i staří Evenkové vzpomínali na záhadnou chorobu sobů, podobnou rakovině kůže a paroží, tedy nemocem z ozáření.

Ze všech těchto úvah se dá předpokládat, že toto obranné zařízení mělo mít komunikaci se sousedními zařízeními a i čidlo pro registraci možného napadení. V tento okamžik se celé zařízení automaticky aktivuje, vynoří na povrch a narušitele sestřelí.

Pokud bychom připustili nedávnou vyspělou civilizaci na Zemi, která čelila plošnému útoku na počátku 19. století, pak tato zvonovitá zařízení by klidně mohla být pozůstatkem obranného systému právě této zničené civilizace.

~~~

Zpracoval z dostupných zdrojů mojmír, www.slovanskakosile.cz

Sdílet
~~~